

Біля старого дуба

Микола Руденко

Тисячолітні велетні-дуби,
В живу броню закована могутність!
Скажіть мені, ви вільні, чи раби —
У чому ваша сила, ваша сутність?

Я вас питаю нині не дарма —
Моя епоха до підробок ласа:
В самій істоті схована тюрма,—
А зовні велич та дзвінка окраса.

Не ображайся, дубе...
Я прийшов
Не для інспекцій — нам цього не треба.
Я бачу на корі столітній шов
Від блискавиці, що упала з неба.

На тій галявині, де я живу,
Бувають, друже, паперові бурі.
Гойдає вітер душі — не траву,—
З небес чиновних б'ють громи похмурі.

О-о, ті удари...
Скільки нас лягло
Від блискавиць казенно-паперових!
Поміж столів навшпиньки ходить зло,
Вишукуючи сильних та здорових,

Принюхується пильно до думок,
Збирав анекдоти й пересуди
І, серце вийнявши, важкий замок
З ключем в'язничним закладає в груди.

А я повстав... Зневаживши чини
Та премії, та неживі газети,
Я викинув замки і ордени
До їхнього чиновного кльозета.

Мій дух не вміє жити у ярмі.
Ліс під лінійку — кривда, не окраса.
Ген сосни до бездушності прямі,
Немов міліція біля Тараса.

Я дуб, а не сосна! Рука сліпа
Мене крутила й корчила без ліку.
Помру чи житиму, але стовпа
Із мене не змайструєте довіку.